

Βασίλης Αλεξίου

Κάθε χρόνο —μήνα Μάη— όταν κλείνουν τα σχολεία

*Κάθε χρόνο το Σεπτέμβρη σαν ανοίγουν τα σχολεία
Στις συνοικίες οι γυναίκες μπαίνουν στα χαρτοπωλεία
Κι αγοράζουν σχολικά βιβλία και τετράδια για τα παιδιά τους.
Απελπισμένες ψάχνουν στα τριμμένα τσαντάκια τους
Και την τελευταία δεκάρα, όλο παράπονο
Που η γνώση είναι τόσο ακριβή.
Κι όμως μήτε που υποπτεύονται
Πόσο κακή είναι η γνώση
Που προορίζεται για τα παιδιά τους.
Μπέρτολτ Μπρεχτ*

Κάθε χρόνο —μήνα Μάη— όταν κλείνουν τα σχολεία
κι αρχινάν οι εξετάσεις
οι γονείς με αγωνία προσμένουν έξω από τα εξεταστικά κέντρα
πίνουν τον ένα καφέ μετά τον άλλο,
μετρών τα χρήματα που έδωσαν για φροντιστήρια και ιδιαίτερα
κι αναλογίζονται το μέλλον των παιδιών τους.
Κι όμως μήτε που υποπτεύονται
πόσο κακό είναι το μέλλον
που προορίζεται για τα παιδιά τους.

Κάθε χρόνο —μήνα Μάη— όταν κλείνουν τα σχολεία
 κι αρχινάν οι εξετάσεις
 ειδικοί κι επαίοντες,
 φροντιστές, φροντισμένοι κι αφρόντιστοι,
 συνωστίζονται σε παράθυρα και κανάλια,
 μιλάν για θέματα βατά και άβατα, προσβάσιμα κι αβάσιμα,
 υπολογίζουν την ανταλλακτική αξία της γνώσης,
 μετρών την προσπάθεια με τη μεζούρα των μοριών,
 αποφαίνονται με ύφος σοβαρό:
 “ήταν θέματα για διαβασμένους” (λες και ήταν δυνατόν να υπήρχαν θέματα για αδιάβαστους)
 ενώ από κάτω στα περβάζια των παραθύρων διαφημίζουν τηνπραμάτεια τους.

Κάθε χρόνο —μήνα Μάη— όταν κλείνουν τα σχολεία
 κι αρχινάν οι εξετάσεις
 αυτοί που τις φτιάξανε
 εύχονται “επιτυχία σε όλους” (όσους φυσικά άφησαν να φτάσουν ως εκεί)
 ξέροντας εν τούτοις καλά πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει
 αφού αλλιώς δε θα χρειάζονταν καν οι εξετάσεις τους.
 Αλληλοσυγχαιρόμενοι βάζουν θέματα για την ανάπτυξη της κριτικής ικανότητας
 σ’ εκείνους που βομβαρδισμένοι από χιλιάδες θραύσματα μοριοποιημένης γνώσης
 κι από ένα μαραθώνιο εξετάσεων
 δεν έχουν πια καμιά διάθεση για “κριτική ικανότητα”
 ή ξέρουν πολύ καλά πως για να “περάσουν”
 πρέπει να την αφήσουν στην πάντα.
 Οραματίζονται μια νεολαία χωρίς οράματα
 ισόβια εκπαιδευσιμη σε μια κοινωνία απασχολήσιμων,
 προσαρμοσμένη στο πνεύμα της αγοράς
 και στην αγορά του πνεύματος,
 ένα σχολείο που θα είναι επιχείρηση
 ή αλλιώς μια επιχείρηση που θα είναι και σχολείο.
 Μιλάν για “δίκαιες” εξετάσεις
 για να διαγωνίσουν έτσι μέσα από μια επιφανειακά εξισωτική μεταχείριση κοινωνικά ανίσων
 την ψευδή συνείδηση μιας «δίκαιης» αναπαραγωγής όλων των κοινωνικών αδικιών της πα-
 ραγωγής...

Κάθε χρόνο —μήνα Μάη— όταν κλείνουν τα σχολεία
 κι αρχινάν οι εξετάσεις
 το Παρόν, σκυθρωπό και σκουντούφλικο,
 προσπαθεί να αναπαραγάγει το μέλλον του
 στηριγμένο στο παρελθόν του.
 Κι ούτε που προφταίνει να δει
 τα αδιέξοδά του.